TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2008. gada 16. oktobrī *

Lieta C-313/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 26. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 5. jūlijā, tiesvedībā

Kirtruna SL,

Elisa Vigano

pret

Red Elite de Electrodomésticos SA,

Cristina Delgado Fernández de Heredia,

* Tiesvedības valoda — spāņu.

Sergio Sabini Celio,

Miguel Oliván Bascones kā *Red Elite de Electrodomésticos SA* maksātnespējas procesa administratoriem,

Electro Calvet SA.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents),

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Kirtruna SL* vārdā — H. O. Mirē Korežē [*J. O. Miret Corretgé*], *abogado*,

— *Vigano* vārdā — M. Moraless Sabalete [*M. Morales Sabalete*], *abogado*, un K. Garsija Girbesa [*C. Garcia Girbés*], *procuradora*,

— *Red Elite de Electrodomésticos SA* vārdā — A. Karenjo Leons [*A. Carreño León*], *abogado*, un M. Pradera Rivero [*M. Pradera Rivero*], *procuradora*,

— *Tesorería General de la Seguridad Social* vārdā — M. Alkarass Garsija de la Barera [*M. Alcaraz Garcia de la Barrera*], pārstāvis,

— Spānijas valdības vārdā — M. Munjoss Peress [*M. Muñoz Pérez*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — J. Enegrāns [*J. Enegren*] un R. Vidāls Puī [*R. Vidal Puig*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Padomes 2001. gada 12. marta Direktīvas 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV L 82, 16. lpp.) 3. un 5. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedību par izlikšanu no tirdzniecības telpām, kas atrodas *Sitges* [Sidžesā], netālu no Barselonas, ietvaros, kuras ir ierosinājusi sabiedrība *Kirtruna SL* (turpmāk tekstā — "*Kirtruna*") un Vigāno [*Vigano*], šo tirdzniecības platību īpašnieki un iznomātāji, pret *Red Elite de Electrodomésticos SA* (turpmāk tekstā — "*Red Elite de Electrodomésticos*"), tās maksātnespējas procesa administratoriem un *Electro Calvet SA* (turpmāk tekstā — "*Electro Calvet*").

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 2001/23 trešajā apsvērumā ir noteikts, ka "ir jāparedz darbinieku aizsardzība darba devēja maiņas gadījumā, jo īpaši jānodrošina darbinieku tiesību aizsardzība".

4 Saskaņā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punkta a) apakšpunktu:

"Šī direktīva attiecas uz jebkuru uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību pāreju citam darba devējam īpašumtiesību nodošanas vai uzņēmumu apvienošanas dēļ."

5 Direktīvas 2001/23 2. pantā ir noteikts:

"1. Šajā direktīvā:

a) "persona, kas nodod īpašumtiesības" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas, nododot 1. panta 1. punktā norādītās īpašumtiesības, beidz būt par darba devēju attiecībā uz uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļu;

b) "īpašumtiesību saņēmējs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas 1. panta 1. punktā norādītās īpašumtiesību nodošanas dēļ kļūst par darba devēju uzņēmumā, uzņēmējsabiedrībā vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļā;

[..]

2. Šī direktīva neierobežo valstu tiesību aktus attiecībā uz darba līguma vai darba attiecību definīciju.

[..]”

6 Šīs direktīvas 3. pantā ir noteikts:

“1. Īpašumtiesības nododošās personas [personas, kas nodod īpašumtiesības] tiesības un pienākumi, kas izriet no darba līguma vai darba [tiesiskajām] attiecībām, kas pastāv īpašumtiesību pārejas dienā, sakarā ar īpašumtiesību nodošanu [pāreju] pāriet īpašumtiesību saņēmējam.

[..]”

7 Saskaņā ar minētās direktīvas 4. panta 1. punktu:

“Uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību nodošana pati par sevi nevar būt par pamatu atlaišanai, ko veic persona, kura nodod īpašumtiesības, vai īpašumtiesību saņēmējs. Šis noteikums nekavē atlaišanu, ko izraisa darbaspēka izmaiņas ekonomisku, tehnisku vai organizatorisku iemeslu dēļ.”

8 Direktīvas 2001/23 5. pantā ir noteikts:

"1. Ja vien dalībvalstis neparedz citādi, tad 3. un 4. pantu nepiemēro attiecībā uz uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību nodošanu [pāreju], kur pret personu, kas nodod īpašumtiesības, uzsākta bankrota procedūra vai citas maksātnespējas procedūras, kas sāktas nolūkā veikt minētās personas aktīvu realizāciju un atrodas kompetentas valsts iestādes uzraudzībā (tas var būt kompetentas valsts iestādes pilnvarots administrators).

2. Ja 3. un 4. pantu attiecina uz īpašumtiesību nodošanu [pāreju] laikā, kad notiek maksātnespējas process, kas ir uzsākts pret personu, kura nodod īpašumtiesības (neatkarīgi no tā, vai šis process ir sākts, lai realizētu īpašumtiesības nododošās personas [personas, kas nodod īpašumtiesības] aktīvus), un ja šādu procesu uzrauga kompetenta valsts iestāde (kas var būt ar valsts tiesību aktiem noteikts administrators), tad dalībvalsts var paredzēt, ka:

a) neskatoties uz 3. panta 1. punktu, īpašumtiesības nododošās personas [personas, kas nodod īpašumtiesības] parādus, kas izriet no darba līgumiem vai darba [tiesiskajām] attiecībām un ir maksājami līdz īpašumtiesību nodošanai vai pirms maksātnespējas procesa sākšanas, nenodod īpašumtiesību saņēmējam, ja saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem šāda rīcība rada aizsardzību, kas ir vismaz līdzvērtīga tai, kas paredzēta situācijās, uz ko attiecas Padomes [1980. gada 20. oktobra] Direktīva 80/987/EEK (1980. gada 20. oktobris) par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā [OV L 283, 23. lpp.]

[..]."

Valsts tiesiskais regulējums

9 Uzņēmuma īpašumtiesību pāreju nosaka Karaļa 1995. gada 24. marta Dekrētlikums 1/1995, ar kuru ir apstiprināts Darbinieku statūtu (*Estatuto de los Trabajadores*, 1995. gada 29. marta *BOE* Nr. 75, 9654. lpp.) teksts ar grozījumiem redakcijā, kas ir spēkā saskaņā ar 2001. gada 9. jūlija Likumu 12/2001 (2001. gada 10. jūlija *BOE* Nr. 164, 24890. lpp.; turpmāk tekstā — "Darbinieku statūti").

10 Šo statūtu 44. panta 1. punktā ir noteikts:

"Uzņēmuma, darba centra, vai šī uzņēmuma autonomas ražotnes īpašnieka maiņa pati par sevi nav pamats darba tiesisko attiecību izbeigšanai. Jaunajam darba devējam ir jāpārņem iepriekšējā darba devēja tiesības un pienākumi, kas izriet no darba līguma un sociālā nodrošinājuma, tostarp saistības attiecībā uz pensijām, ievērojot piemērojamajā speciālajā tiesiskajā regulējumā noteiktos nosacījumus, un, vispārēji, visi papildu sociālās aizsardzības pienākumi, kādiem bija pakļauta persona, kas nodod īpašumtiesības."

11 Tomēr saskaņā ar Darbinieku statūtu 57.a pantu kopīga [likvidācijas] procesa gadījumā, ja darba līgumi tiek kolektīvi grozīti, apturēti un pārtraukti un notiek uzņēmuma īpašnieka maiņa, tiek piemēroti īpaši noteikumi, kuri ir paredzēti 2003. gada 9. jūlija Bankrota likumā Nr. 22/2003 (*Ley Concursal*, 2003. gada 10. jūlija *BOE* Nr. 164, 26905. lpp.; turpmāk tekstā — "Bankrota likums").

12 Bankrota likumā noteikti divi iespējamie risinājumi maksātnespējas procesa gadījumā, proti — izlīgums vai likvidācija. Likvidācijas procesa laikā tiek piemēroti šī likuma 148. un 149. pants, kuros ir noteikts atšķirīgs tiesiskais regulējums, atkarībā no tā, vai ir ticis izstrādāts un apstiprināts likvidācijas plāns.

13 Saskaņā ar šī likuma 149. pantu:

"1. Gadījumā, ja likvidācijas plāns netiek apstiprināts, vai attiecībā uz apstākļiem, kuri nav paredzēti šādā plānā, likvidācijas darbības notiek, ievērojot šādus noteikumus:

a) Biroja telpu, ražošanas telpu un citu parādniekam piederošo preču vai pakalpojumu ražotņu kopums ir atsavināms kā viena vienība, ja vien, iepazīstoties ar maksātnespējas procesa administratora ziņojumu, tiesa neuzskata, ka kreditoru interesēs ir izdevīgāk, ja notiek mantas iepriekšēja sadale vai atsevišķas mantas daļas tiek nodalītas atsavināšanai. [..]

2. Darba tiesību nozīmē ir jāuzskata, ka uzņēmuma īpašnieka maiņa ir notikusi, ja iepriekš minētā 1. punkta a) apakšpunktā paredzētās atsavināšanas rezultātā saimnieciskās darbības subjekts saglabā savu identitāti, ko veido organizēts līdzekļu kopums pamata vai pakārtotas saimnieciskās darbības veikšanai. Šādā gadījumā tiesa var nolemt, ka ieguvējam nav jāuzņemas atbildība par neizmaksāto algu un kompensācijas maksājumiem, kas bija jāizmaksā pirms atsavināšanas un par ko atbildību uzņemas *Fondo de Garantía Salarial* [Algu garantiju fonds] atbilstoši Darbinieku statūtu 33. pantam. [..]"

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

14 *Red Elite de Electrodomésticos* ir tirdzniecības uzņēmums, kura pamata darbības veids ir sadzīves elektrotehnikas tirdzniecība. Pirms tiesvedības pamata lietā uzsākšanas tam piederēja vairāk nekā 40 veikalu un tas nodarbināja vairāk nekā 400 cilvēkus.

15 2005. gadā *Red Elite de Electrodomésticos* iesniedza *Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona* [Barselonas Komerctiesa Nr. 3] brīvprātīgu pieteikumu par kopīgu likvidācijas procesu. Lai gan tika izstrādāti vairāki sanācijas plāni un kreditoriem tika piedāvāti izlīgumi, tie tos noraidīja.

16 Tādējādi ar 2006. gada 12. jūnija lēmumu tika uzsākts likvidācijas process.

17 Vienlaicīgi ar likvidācijas procesa uzsākšanu ar 2006. gada 12. jūnija rīkojumu tika nolemts daļu no *Red Elite de Electrodomésticos* veikaliem un citas uzņēmējsabiedrības struktūrvienības tieši piešķirt *Electro Calvet*, kam tika nodoti ar 27 uzņēmējsabiedrībām un 127 darbiniekiem noslēgtie līgumi un kurš uzņēmās saistības saglabāt to darba līgumus. Rīkojumā tika noteikts, ka likvidācija attiecas tikai uz likvidējamās sabiedrības aktīvu atsavināšanu, šai sabiedrībai saglabājot atbildību par visa veida pasīviem, un vienīgie pienākumi, kas juridiski ir jāuzņemas *Electro Calvet*, ir tie, kas izriet no darba līgumu pārejas atbilstoši Bankrota likuma 149. pantam. Visbeidzot, saskaņā ar šo rīkojumu tā uzņēmuma daļa, kura turpināja darboties, tika atsavināta ar nosacījumu, ka ir jāievēro iespējamās attiecīgo telpu iznomātāju tiesības, samērojot tās ar tiesībām, kas šajā lēmumā saistībā ar uzņēmējdarbību ir atzītas *Electro Calvet* un trešajām personām.

18 *Kirtruna* un Vigāno pieder tirdzniecības telpas, kas atrodas Sidžesā, netālu no Barselonas, un kas tika iznomātas *Red Elite de Electrodomésticos*, kura tajās izvietoja vienu no šīs sabiedrības veikaliem. Šis veikals bija daļa no ražošanas vienības, kas tika nodota *Electro Calvet* saskaņā ar iepriekš minēto 2006. gada 12. jūnija rīkojumu, un līdz ar to šī sabiedrība pārņēma šī veikala telpas.

19 Pēc šī rīkojuma *Kirtruna* un Vigāno iesniedzējtiesā iesniedza pieteikumu pret *Red Elite de Electrodomésticos*, tās maksātnespējas procesa administratoriem un *Electro Calvet* par izlikšanu no telpām, pamatojoties uz to, ka ir notikusi neatļauta nomas līguma pāreja. Prasītājas norāda, ka saskaņā ar nomas līgumu, lai notiktu nomas līguma nodošana, ir nepieciešama to piekrišana, un nav tādas tiesību normas, kas tām noteiktu pienākumu piekrist nomas līguma pārejai *Electro Calvet*.

20 1994. gada 24. novembra Likuma 29/1994 par nomas līgumiem pilsētā (*Ley de Arrendamientos Urbanos*, 1994. gada 25. novembra *BOE* Nr. 282, 36129. lpp.) 32. pantā kā vispārējs noteikums ir paredzēts, ka nomātājs var nodot tirdzniecības telpu nomas līgumu bez iznomātāja piekrišanas. Tomēr ir īpaši norādīts, ka šo tiesību normu nevar piemērot apstrīdētiem nomas līgumiem, jo to gadījumā ir noteikts, ka jebkāda līguma pāreja var notikt tikai ar iznomātāja piekrišanu, pretējā gadījumā tas var prasīt nomas līguma pārtraukšanu.

21 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, ja tā apmierinātu šo prasību par izlikšanu no telpām, *Electro Calvet* būtu spiesta atstāt telpas un līdz ar to pārtraukt savu darbību, kā rezultātā pastāv risks, ka tas izraisītu darba līgumu pārtraukšanu, kas kaitētu attiecīgā veikala darbiniekiem.

22 Šajā sakarā tā uzdod jautājumu par Direktīvas 2001/23 ietekmi uz *Red Elite de Electrodomésticos* aktīvu pāreju *Electro Calvet*.

23 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Mercantil nº 3 de Barcelona* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai garantija, ka īpašumtiesību saņēmējam, kas iegūst maksātnespējīgu uzņēmumu vai uzņēmuma ražotni, nav jāuzņemas parādsaistības, kas radušās no darba līgumiem vai darba tiesiskajām attiecībām, ja maksātnespējas process nodrošina aizsardzību, kas ir vismaz līdzvērtīga tai, kura ir paredzēta Kopienu direktīvās, ir uzskatāma par tādu, kas attiecas tikai un vienīgi uz saistībām, kuras ir tieši saistītas ar darba līgumiem vai darba tiesiskajām attiecībām, vai arī darbinieku tiesību un darba vietu vispārējas aizsardzības kontekstā šāda pati garantija ir jāattiecina arī uz citiem līgumiem, kas nav darba līgumi to šaurā nozīmē, tomēr attiecas uz telpām, kurās uzņēmums veic savu uzņēmējdarbību, vai īpašām ražošanas metodēm vai instrumentiem, kas ir būtiski uzņēmējdarbības turpināšanai?

2) Vai šajā pašā darbinieku tiesību aizsardzības garantijas kontekstā tiesa, kas izskata maksātnespējas lietu un kas dod atļauju veikt atsavināšanu, var piešķirt šo garantiju ražotnes ieguvējam ne tikai attiecībā uz tiesībām, kuras izriet no darba līgumiem, bet arī attiecībā uz citiem maksātnespējīgā parādnieka līgumiem un saistībām, kas ir būtiski uzņēmējdarbības turpmākai veikšanai?

3) Ja persona iegūst maksātnespējīgu uzņēmumu vai šāda uzņēmuma ražotni un apņemas atstāt spēkā visus vai daļu no darba līgumiem, uzņemoties pienākumus, kas no tiem izriet, vai šai personai ir garantija, ka, tam uzņemoties saistības subrogācijas kārtībā, pret viņu netiks vērstas prasības vai viņai netiks uzliktas

personas, kas nodod īpašumtiesības, citas saistības, kuras ir saistītas ar līgumiem vai tiesiskajām attiecībām, it īpaši nodokļu nomaksu vai sociālo nodrošinājumu, vai tiesībām, kuras var izmantot tiesību turētāji, un saistībām, kuras izriet no maksātnespējīgā parādnieka noslēgtajiem līgumiem, kas visi pāriet ieguvējam atsevišķi vai kopā ar ražotni?

4) Tādējādi, vai Direktīva Nr. 2001/23 ir interpretējama tādējādi, ka tiesā vai administratīvā procesā par maksātnespējīgu atzītu un likvidējamu ražotņu vai uzņēmumu īpašnieka maiņas gadījumā tā aizsargā ne tikai darba līgumus, bet arī citus līgumus, kas tieši un tūlītēji ietekmē darba līgumu saglabāšanu?

5) Visbeidzot, vai Bankrota likuma 149. panta 2. punkts, kurā ir atsauce uz uzņēmuma tiesību pāreju, nav pretrunā Direktīvas Nr. 2001/23 5. panta 2. punkta a) apakšpunktam tiktāl, ciktāl šādas subrogācijas kārtībā īpašumtiesību saņēmējam pāriet saistības, kas saskaņā ar darba līgumu tieši vai netieši tika noteiktas maksātnespējīgajam parādniekam, īpaši parādi, kuri tam vēl varētu būt sociālā nodrošinājuma jomā?"

Par pieņemamību

24 Rakstveida apsvērumos Eiropas Kopienu Komisija un Vigāno ir izteikušas šaubas par prejudiciālo jautājumu, kas, kā tās uzskata, nav lietderīgi pamata prāvas risinājumam, pieņemamību.

25 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 234. pantā paredzētā procedūra ir tāds sadarbības instruments starp Tiesu un valsts tiesām, ar kura palīdzību Tiesa sniedz valsts tiesām Kopienu tiesību interpretāciju, kas tām ir nepieciešama, lai atrisinātu iesniegtās lietas (skat. it īpaši 1992. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-83/91 *Meilicke*, *Recueil*, I-4871. lpp., 22. punkts, un 2004. gada 5. februāra spriedumu lietā C-380/01 *Schneider*, *Recueil*, I-1389. lpp., 20. punkts).

26 Šīs sadarbības ietvaros tikai valsts tiesa, kura izskata strīdu un ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, novērtē gan prejudiciāla nolēmuma vajadzību, lai tā varētu pieņemt lietā nolēmumu, gan jautājumu, ko tā uzdod Tiesai, atbilstību. Tādējādi, ja valsts tiesas uzdotie jautājumi skar Kopienu tiesību interpretāciju, tad Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Schneider*, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 No tā izriet, ka uz jautājumiem par Kopienu tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros, kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Kopienu tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamata prāvas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (skat. it īpaši 2006. gada 5. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-94/04 un C-202/04 *Cipolla* u.c., Krājums, I-11421. lpp., 25. punkts, kā arī 2007. gada 7. jūnija spriedumu apvienotajās lietās no C-222/05 līdz C-225/05 *van der Weerd* u.c., Krājums, I-4233. lpp., 22. punkts).

28 Pirmkārt, Komisija apšauba piektā jautājuma pieņemamību tā hipotētiskā rakstura dēļ. Ņemot vērā, ka pamata prāva neattiecas uz īpašumtiesību saņēmēja pienākumiem, kuri ir tieši vai netieši saistīti ar darba līgumiem, šīs tiesvedības ietvaros nav nozīmes uzdot

Tiesai jautājumu, vai Direktīvas 2001/23 5. panta 2. punkta a) apakšpunktam ir pretrunā tāda tiesību norma kā Bankrota likuma 149. panta 2. punkts, kurā ir noteikta šo pienākumu pāreja īpašumtiesību saņēmējam.

29 Šis nepieņemamības pamats attiecas arī uz trešo jautājumu. Uzdodot trešo un piekto jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2001/23 5. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja persona iegūst maksātnespējīgu uzņēmumu, apņemoties atstāt spēkā attiecīgo darbinieku darba līgumus un uzņemoties saistības, kas izriet no šiem līgumiem, ar šo tiesību normu ir paredzēts, ka pret to nevar vērst prasības saistībā ar personas, kura nodod īpašumtiesības, citām saistībām, kas ir saistītas ar šiem līgumiem, it īpaši ar nodokļu nomaksu vai sociālo nodrošinājumu.

30 Jānorāda, ka pamata prāvas priekšmets ir prasības par tirdzniecības telpu nomnieka izlikšanu. Turpretī nekas no lietas materiālos minētā neļauj apgalvot, ka iesniedzējtiesai būtu jāizskata lieta, kura attiektos uz saistību, kas izriet no darba līgumiem, kā, piemēram, parādu nodokļu administrācijai un sociālajai apdrošināšanai, subrogācijas pastāvēšanu vai tās apmēru.

31 Tā kā trešais un piektais jautājums neattiecas uz tiesiskajām attiecībām starp iznomātāju un tirdzniecības telpu nomniekiem, bet gan uz iespējamu minēto saistību, kuras izriet no darba līgumiem, pāreju, šie jautājumi nav acīmredzami nozīmīgi pamata prāvas atrisinājumam.

32 No tā izriet, ka trešais un piektais jautājums ir hipotētiski un līdz ar to nav pieņemami.

33 Otrkārt, Vigāno norāda, ka prejudiciālie jautājumi nav pieņemami, jo iesniedzējtiesa nav pareizi konstatējusi pamata prāvas faktus. Turklāt šie jautājumi neesot svarīgi šīs tiesvedības ietvaros, jo šajā gadījumā Direktīva 2001/23 nav piemērojama tādēļ, kā tā nav uzskatāma par būtisku pamatu šīs lietas atrisinājumam. Minētā prāva jāizskata, tikai pamatojoties uz Spānijas tiesībām.

34 Šajā sakarā no judikatūras izriet, ka prejudiciālu jautājumu nozīmības pieņēmumu nevar atspēkot tas vien, ka kāds pamata lietas dalībnieks apstrīd noteiktus faktus, kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda un no kuriem ir atkarīga minētā strīda priekšmeta noteikšana (iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Cipolla* u.c., 26. punkts, kā arī apvienotajās lietās *van der Weerd* u.c., 23. punkts).

35 Tādējādi, pretēji tam, ko apgalvo Vigāno, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nevar tikt atzīts par nepieņemamu, pamatojoties vienīgi uz to, ka tiesa ir pamatojusies uz, iespējams, kļūdainiem faktiem.

36 Tāpat ir jānoraida arī otrs Vigāno norādītais nepieņemamības pamats. Kā izriet no Direktīvas 2001/23 trešā apsvēruma un 3. panta, tās mērķis ir aizsargāt darbiniekus darba devēja maiņas gadījumā, it īpaši nodrošinot darbinieku tiesību aizsardzību. Pamata prāva attiecas tieši uz uzņēmuma īpašumtiesību pāreju divu juridisku personu starpā, un šī īpašnieka maiņa var apdraudēt to darbinieku stāvokli.

37 Ja *Electro Calvet* būtu spiesta atstāt pamata prāvā minētās telpas *Red Elite de Electrodomésticos* saimnieciskās vienības īpašnieka maiņas rezultātā, tā varētu būt

spiesta pārtraukt šī uzņēmuma darbību, kā rezultātā būtu risks pārtraukt attiecīgo darbinieku darba līgumus. Ņemot vērā Direktīvas 2001/23 mērķi, nav acīmredzams, ka šī direktīva nebūtu piemērojama pamata prāvas situācijai.

38 Šādos apstākļos Vigāno norādītais iebildums par nepieņemamību, kurš izriet no Direktīvas 2001/23 tiesību normu nepiemērojamības pamata prāvā, nevar tikt atbalstīts.

Par pirmo, otro un ceturto jautājumu

39 Uzdodot šos jautājumus, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2001/23 3. panta 1. punktā ir noteikts, ka uzņēmuma īpašnieka maiņas gadījumā tirdzniecības telpu nomas līguma, kuru persona, kas nodod uzņēmuma īpašumtiesības, ir noslēgusi ar trešo personu, atstāšana spēkā var izraisīt darba līgumu, kuri ir pārgājuši īpašumtiesību saņēmējam, pārtraukšanu.

40 Vispirms jānorāda, ka, izņemot uz Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā norādīto izņēmumu, šīs direktīvas 3. punktu ir paredzēts attiecināt uz tādu situāciju, kāda ir minēta pamata prāvā. No valsts tiesiskā regulējuma izriet, ka noteikumi, ar kuriem ir transponēta šī tiesību norma, galvenokārt attiecas uz uzņēmuma īpašumtiesību pāreju gadījumā, ja personai, kas nodod īpašumtiesības, tiek piemērots maksātnespējas process, kā tas šajā gadījumā notika ar *Red Elite de Electrodomésticos*.

41 Direktīvas 2001/23 3. panta 1. punkta redakcijā, kas ir citēta šī sprieduma 6. punktā, skaidri noteikts, ka īpašumtiesību saņēmējam pāriet personas, kas nodod īpašumtiesības, tiesības un pienākumi, kuri izriet no "darba līguma vai darba [tiesiskajām] attiecībām". Tomēr, kā izriet no šīs direktīvas 2. panta 1. punkta, darba līgumam vai darba tiesiskajām attiecībām saskaņā ar minēto direktīvu ir nepieciešams, lai pastāvētu juridiska saikne starp darba devējiem un darbiniekiem, kuras priekšmets ir darba apstākļu noteikšana. Nomas līgumam acīmredzami nav šāda rakstura, jo ar to tiek noteikta juridiska saikne starp iznomātāju un nomnieku un tā priekšmets ir paredzēt nomas noteikumus.

42 Šādos apstākļos ir jāsecina, ka uzņēmuma īpašnieka maiņas gadījumā Direktīvas 2001/23 3. panta 1. punktā nav noteikts, ka būtu jāatstāj spēkā tirdzniecības telpu nomas līgums, kuru persona, kas nodod uzņēmuma īpašumtiesības, ir noslēgusi ar trešo personu.

43 Protams, kā tika noteikts šī sprieduma 36. punktā, Direktīvas 2001/23 mērķis ir aizsargāt darbiniekus darba devēja maiņas gadījumā, it īpaši nodrošinot darbinieku tiesību aizsardzību. Tomēr pamata lietā minēto apstākļu gadījumā darbinieku darba tiesiskās attiecības var tikt apdraudētas. Ja nomas līgums netiek automātiski pagarināts, ir risks, ka uzņēmuma īpašumtiesību saņēmējam ir jāatstāj telpas, jāpārtrauc sava darbība un līdz ar to jāpārtrauc attiecīgo darbinieku darba līgumi.

44 Tomēr nepieciešamība sasniegt šo darbinieku aizsardzības mērķi nevar attaisnot, ka tiek apšaubīta Direktīvas 2001/23 3. panta 1. punkta viennozīmīgā redakcija un tiek apdraudētas trešo personu, kuras nav iesaistītas uzņēmuma īpašumtiesību pārejā, tiesības, tām nosakot pienākumu automātiski nodot nomas līguma tiesības, kas šajā direktīvā nav skaidri noteikts.

45 Šo secinājumu cita starpā apstiprina Direktīvas 2001/23 4. panta 1. punkts. Šajā tiesību normā ir paredzēts, ka uzņēmuma īpašnieka maiņa pati par sevi nedz personai, kas nodod īpašumtiesības, nedz īpašumtiesību saņēmējam nerada pamatu darbinieku atlaišanai, tomēr tā nerada šķērsli tam, ka darbinieku atlaišana var notikt darbaspēka izmaiņu ekonomisku, tehnisku vai organizatorisku iemeslu dēļ.

46 Tādos apstākļos, kādi ir minēti pamata lietā, iespējama darba līgumu pārtraukšana nenotiktu tikai uzņēmuma īpašnieka maiņas dēļ. To izraisītu blakus apstākļi, kā īpašumtiesību saņēmēja un iznomātāja nevienošanās par jaunu nomas līgumu, neiespējamība atrast citu tirdzniecības platību vai neiespējamība pārcelt personālu uz citiem veikaliem. Šie apstākļi var tikt kvalificēti kā darbaspēka izmaiņas ekonomisku, tehnisku vai organizatorisku iemeslu dēļ minētā 4. panta 1. punkta izpratnē.

47 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo, otro un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/23 3. panta 1. punktā nav noteikts, ka uzņēmuma īpašnieka maiņas gadījumā būtu jāatstāj spēkā tirdzniecības telpu nomas līgums, kuru persona, kas nodod uzņēmuma īpašumtiesības, ir noslēgusi ar trešo personu, lai arī minētā līguma pārtraukšana var izraisīt īpašumtiesību saņēmējam nodoto darba līgumu pārtraukšanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas

radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Padomes 2001. gada 12. marta Direktīvas 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā 3. panta 1. punktā nav noteikts, ka uzņēmuma īpašnieka maiņas gadījumā būtu jāatstāj spēkā tirdzniecības telpu nomas līgums, kuru persona, kas nodod uzņēmuma īpašumtiesības, ir noslēgusi ar trešo personu, lai arī minētā līguma pārtraukšana var izraisīt īpašumtiesību saņēmējam nodoto darba līgumu pārtraukšanu.

[Paraksti]